

«Далеко било ужъ — това да е грижа;
Та ние сме братъя седмина,
Наредъ по веднъжъ да ѝ идемъ на гости —
И седемъ сж пжти въ година!»

Полъга се стара Петканина майка,
Несгóворни братъя склониха.
Недѣля бѣ днеска, прѣзъ горна недѣля
Петкана дѣвойка жениха . . .

Върнаха се дома седмината братъя
Отъ сестрина свадба въ Загорье,
Но щомъ се върнаха и черната чума
Спогази ги въ бащино дворье.

И всичкитѣ въ гроба безъ врѣме отвлѣче,
Салъ стара имъ майка пожали, —
Да има кой черни гробье да спохожда,
Свѣщица надъ тѣхъ да имъ пали.

Осъмваше утромъ торката имъ майка,
И вечеръ замръкваше тамо,
Отъ гробъ на гробъ ходи, нарича и плаче, —
День минва въ наричанье само.

Гробове имъ черни реди и полива,
Обкича съ босилъ и върбина.
И само отминва на Лазаря гроба
И Лазаря люто проклина: